בס"ד "הדף היומי לתולדותינו"

יום ה', תשעה באב תשס"ו (03 באוגוסט)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

אילו חיינו בדור החורבן...

שוב חלפה שנה, המשיח עדיין לא בא, בית המקדש עומד עדיין בחורבנו, ואנו שוב מתאבלים בימים אלו, ימי בין המצרים. דיני האבלות בתקופה זו הולכים ומחמירים. מ-י"ז בתמוז עד ראש חודש אב, נוהגים מקצת מנהגי אבלות. מראש חודש אב ואילך ובשבוע שחל בו תשעה באב [השבוע], הדינים חמורים יותר. בערב תשעה באב מתגברת האבילות. חמור מכולם הוא יום תשעה באב עצמו, המתחיל הערב.

למעשה, גם במשך כל השנה, יש לנו הלכות של "זכר לחורבן". מוֹל פתח הבית, מותירים קטע על הקיר - אמה על אמה בשטחו - שאינה מסויידת; באירוסין שוברים צלחת; בחתונה שוברים כוס ומניחים אפר בראש החתן - כל אלו זכר לחורבן הם. מטרת המעשים כולם, להחדיר לליבנו את אשר איבדנו בחורבן בית המקדש. מובן מאליו שאילו היינו חיים בזמן שנחרב בית המקדש, יחסינו לחורבן היה שונה. בודאי אלו שראו את החורבן בעיניהם, חשו צער עמוק לאין ערוך אלינו. וככל שחולפות השנים, אכן גדל הקושי להתאבל כראוי על ירושלים והמקדש.

רבי משה איסרליש (הרמ"א) מספר בספר "תורת העולה" ש**אפלטון**, הפילוסוף היווני הגדול, הגיע לירושלים עם **נבוכדנצר**, מלך בבל, מחריב בית המקדש. לאחר החורבן עבר אפלטון ליד הר הבית, וראה את **ירמיהו** הנביא יושב, בוכה ומקונן על החורבן. התפלא אפלטון: "כיצד אתה, ירמיהו החכם הגדול, בוכה על עצים ואבנים?" הוא הוסיף ושאל: "מה התועלת בבכי, הרי הבית כבר חרב? ואין זה ראוי לחכם לבכות על העבר".
השיב לו ירמיהו: "כלום יש לך ספיקות פילוסופיים אשר אינך יודע את פתרונם"? השיב לו אפלטון: "אכן, יש לי ספקות רבים, אשר אין אדם בעולם שיוכל לפשוט אותם". אמר לו ירמיהו: "הצג נא בפני את ספקותיך, ואפתור לך אותם". ואכן כך היה, **אפלטון שאל וירמיהו השיב לו בנקל**. נדהם אפלטון ותמה, האמנם העומד לפניו הינו ילוד אשה, שכן לפי חכמתו נראה היה שאין מדובר באדם קרוץ-חומר. לנוכח פליאתו זו, אמר לו ירמיהו: "אתה בודאי תמה, ואני אומר לך שאת כל החכמה הזו שאבתי מעצים ואבנים אלו! זו התשובה לשאלתך הראשונה מדוע הנני בוכה על עצים ואבנים שחרבו."

למעשה התשובה לשאלתו השניה של אפלטון: "מדוע בוכים על העבר?" גם היא פשוטה בתכלית. איננו בוכים על העבר, בוכים אנו על העתיד, שכן שערי דמעות לא ננעלו. ובזכות אותן דמעות נזכה לראות שוב את המקדש עומד על מכונו במהרה בימינו.

בכיו של ירמיהו ממחיש כיצד התייחסו בני דור החורבן לשריפת בית אלקינו. כל עוד שבית המקדש היה קיים, חיו היהודים בדרגת רוממות שונה לחלוטין מדרגתם שאחרי החורבן. הכל חיו בקדושה ובטהרה, גם דרגת ההבנה בתורה היתה ברמה אחרת. על כך

"לו עמי שומע לי, ישראל בדרכַי יהלֵכו. כמעט אויביהם אכניע, ועל צריהם אשיב ידי." מתוך פרק התהלים [פ"א 14-15] שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **חמישי** בשבת

כניסת השבת	(ב"ש): 19^{13}	(י-ם): 18^{58}	(ת"א): 19^{13}	(חיפה): 19^{06}
צאת השבת	(ב"ש): 20^{10}	(י-ם): 20^{12}	(ת"א): 20^{15}	(חיפה): 20^{16}

פרשת השבוע: "ואתחנן" [דברים ג' 23 – ז' 11] **יום נעים ושבת שלום ומבורך!**

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל.

יום ה', תשעה באב תשס"ו (03 באוגוסט)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

נאמר במגילת איכה: "מלכה ושׂריה בגויים, אין תורה", מעת צאתם לגלות נסתמו חלקית מעיינות החכמה הרוחנית. אנו מסמיכים בתפילה את הבקשה, "שייבנה בית המקדש במהרה בימינו" לבקשה "ותן חלקנו בתורתך". בעת בניינו המחודש של בית המקדש שוב יפתחו שערי החכמה לרווחה.

להמחשת מצבנו, נתבונן במציאות הקיימת אצל בעלי חיים. כאשר ציידים צדים חיה וכולאים אותה, היא אינה משלימה לעולם עם מצב זה. בכל עת היא מנסה לברוח ולחזור אל חיי החופש שהורגלה אליהם. מאידך, בעלי החיים ש**נולדו** בשבי אינם מנסים לברוח. מעולם הם לא טעמו את טעם החופש.

הדבר מהווה משל למצבנו. אילו היינו רואים את בית המקדש, או לפחות שומעים עליו מאבותינו אשר ראו אותו, בודאי היינו מתאבלים בדרגה שונה לחלוטין, שכן אז היינו יודעים על מה להתאבל. אולם מאחר ואנו חיים מזה אלפיים שנה בגלות, העבודה הרוחנית להגיע בתוככי הלב לאבל אמיתי על החורבן הינה עבודה קשה ביותר!
[http://www.arachim.org/Articles/Article.asp?ArticleID=1761&CategoryID=168]

ועם זאת, אנו מזכירים למשפחת קוראי הדף – בעקבות האבל, באה הנחמה. אומר ישעיה בהפטרת השבת: "נחמו, נחמו עמי..." יהי רצון שבאמת מן השמיים נינחם, ושנזכה כולנו יחד לחוות את חבלי הגאולה השלמה כבר בימינו.
צום קל ושבת שלום.
ברברה ומרדכי

"לו עמי שומע לי, ישראל בדרכַי יהלֵכו. כמעט אויביהם אכניע, ועל צריהם אשיב ידי." מתוך פרק התהלים [פ"א 14-15] שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **חמישי** בשבת

כניסת השבת	(ב"ש): 19^{13}	(י-ם): 18^{58}	(ת"א): 19^{13}	(חיפה): 19^{06}
צאת השבת	(ב"ש): 20^{10}	(י-ם): 20^{12}	(ת"א): 20^{15}	(חיפה): 20^{16}

פרשת השבוע: "ואתחנן" [דברים ג' 23 – ז' 11] **יום נעים ושבת שלום ומבורך!**

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל.